

Arrest

nr. 83 693 van 26 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 februari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 27 februari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 1 juli 2005 een asielaanvraag in. Op 11 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die op 12 april 2007 de beslissing neemt tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State, die bij beschikking 757 van 14 juni 2007 het beroep niet toelaatbaar verklaart.

Op 15 mei 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 7 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die op 7 augustus 2008 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Tevens wordt aan verzoeker op 7 mei 2008 het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 30 mei 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die op 27 februari 2009 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Op 27 februari 2009 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 10 maart 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker actualiseert zijn aanvraag op 1 oktober 2009, op 24 augustus 2010 en op 13 februari 2012.

Op 14 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, die op 3 maart 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2009 werd ingediend door G.K. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, een diploma van het secundair onderwijs van Nepal voorlegt, werkbereid is en reeds gewerkt heeft, arbeidskaarten C voorlegt, loonfiches voorlegt, een werkbelofte voorlegt, een arbeidsovereenkomst voorlegt en getuigenverklaringen voorlegt — vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het feit dat betrokkene tot op heden een verlenging kreeg van het attest van immatriculatie en zich verder geïntegreerd heeft in België kan niet weerhouden worden als aan grond voor regularisatie aangezien men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit criminele feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen m.b.t de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig zou worden toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 01.07.2005, werd afgesloten op 12.04.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat het AI van betrokkene nadien verlengd werd tot op heden, opent geen recht op verblijf voor betrokkene. De procedure bij de Raad van State werd

afgesloten op 21.06.2007 en schorste deze asielpcedure niet, betrokkene kon zich eventueel door zijn raadsman laten vertegenwoordigen.

Betrokkene haalt nog aan dat twee van zijn familieleden ondertussen geregulariseerd werden in België. Dit element kan echter evenmin weerhouden als een grond voor regularisatie aangezien niet wordt aangetoond waarom het feit dat betrokkene legale familieleden zou hebben, dit voor hem eveneens een grond zou uitmaken om hem een verblijfsregularisatie toe te staan. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht

Met betrekking tot de werkbelofte en het arbeidscontract die worden voorgelegd, dient nog opgemerkt te worden dat aan betrokkene op 17.05.2010 een aangetekende zending werd verstuurd met de melding 'dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats'. Op 25.03.2011 werd deze brief zelfs nogmaals ter ondertekening aan betrokkene verzonden aan de gemeente. Betrokkene nam kennis van deze brief op 08.04.2011. Betrokkene had bijgevolg ruim de kans en tijd om zich met deze zaken in orde te stellen. Het feit dat betrokkene dit heeft nagelaten te doen, kan niet weerhouden worden als een grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan, aangezien betrokkene zelf de keuze heeft gemaakt om geen gevolg te geven aan deze brieven."

Op 27 februari 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten G.K. (...)
geboren te (...) op (...)
en van nationaliteit te zijn : Nepal
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13 januari 2006 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Ontvankelijkheid

Wat de ontvankelijkheid van de vordering betreft, vordert verzoeker de schorsing en nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen aan, met name enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. In het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, moet in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding worden ingeleid. Van deze regel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen en er in één arrest uitspraak over te doen. De rechter kan van die regel afwijken wanneer de verschillende beslissingen die samen bestreden worden, wat hun voorwerp of hun

grondslag betreft, zodanig met elkaar verbonden zijn dat het als waarschijnlijk voorkomt dat de vaststellingen gedaan of de beslissingen genomen met betrekking tot één vordering een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere (RvS 21 december 2005, nr. 153.074; RvS 10 juni 2002, nr. 107.609). Te dezen is de enige band tussen beide bestreden beslissingen te vinden in de bewering van verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 februari 2012 aangezien de asielaanvraag reeds werd afgesloten op 12 april 2007 en terwijl er tot 27 februari 2012 geen bevel aan verzoeker is betekend. Die band is evenwel niet toereikend opdat de vaststellingen gedaan of de beslissing genomen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf een weerslag heeft op de uitkomst met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker nu in de eerste bestreden beslissing niet wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker niet is genomen "in uitvoering" van de eerste bestreden beslissing. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft op zich geen enkel uitstaans met het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Uit het loutere feit dat de tweede bestreden beslissing is ter kennis gebracht kort nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen, kan niet volgen dat er samenhang is. Wanneer verschillende vorderingen niet voldoende samenhangen is het verzoekschrift enkel ontvankelijk wat het eerste voorwerp ervan betreft, *in casu* de beslissing van 14 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt dienvolgens als niet-ontvankelijk afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt in zijn middel onder meer het volgende:

"Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd; Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

(...)

In derde instantie stelt DVZ dat zijn langdurig verblijf, het hebben van een AI tot op heden en zijn integratie op zich een reden KUNNEN zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen maar men hiertoe niet verplicht is. Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet KUNNEN leiden tot regularisatie, DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het kan maar niet moet. Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht! Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten hijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (Juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat DVZ het kan maar niet moet is dan ook volkomen onterecht! Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren.

Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen. Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar, immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen. Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van

humanitaire redenen. Dat hij ondertussen hier meer dan 7 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is en hiervan bewijzen voorlegt. Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen verwijzend naar het feit dat zijn langdurig verblijf en integratie KUNNEN maar niet moeten leiden tot regularisatie. Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.”

3.2. Verweerder repliceert in haar nota als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, vooreerst, de aangehaalde website "Kruispunt migratie" een particulier initiatief is, waarvan de publicaties geen juridisch bindende kracht hebben. Waar verzoeker vervolgens beweert dat zijn asielaanvraag pas op 27 februari 2012 werd afgesloten, merkt de verwerende partij op dat verzoekers asielaanvraag reeds op 12 april 2007 werd afgesloten door een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, bevestigd door de Raad van State bij beschikking nr. 757 van 14 juni 2007. Verzoeker kreeg op 27 februari 2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beweringen omtrent de lange duur van de asielprocedure zijn dan ook niet gegrond.

Voor zover verzoeker aanspraak meent te kunnen maken op de vernietigde instructie 19 juli 2009, merkt de verwerende partij op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 september 2009 als criterium heeft aangeduid: werk + duurzame verankering. De lange duur van de asielprocedure werd uitdrukkelijk doorgehaald (overigens terecht aangezien de asielprocedure reeds in 2007 werd afgesloten). In de bestreden beslissing wordt vervolgens vastgesteld dat op 17 maart 2010 aan verzoeker een aangetekende zending werd verstuurd met de melding dat "de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats." Zodoende wordt gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de criteria van de instructie, hoewel hem hiertoe ruimschoots de kans werd geboden.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker dit motief niet betwist. Aldus motiveert de bestreden beslissing zowel met betrekking tot artikel 9bis als met betrekking tot de instructie waarom aan verzoekers aanvraag geen gevolg kan worden gegeven. Het eerste middel is ongegrond.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

In de eerste bestreden beslissing wordt, aangaande het door verzoeker ingeroepen langdurig verblijf in België en zijn voorgehouden integratie, het volgende gesteld:

“De aangehaalde elementen - met name dat betrokkene sinds juli 2005 in België verblijft, Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, een diploma van het secundair onderwijs van Nepal voorlegt, werkbereid is en reeds gewerkt heeft, arbeidskaarten C voorlegt, loonfiches voorlegt, een werkbelofte voorlegt, een arbeidsovereenkomst voorlegt en getuigenverklaringen voorlegt — vormen op zich geen grond om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan. Het feit dat betrokkene tot op heden een verlenging kreeg van het attest van immatriculatie en zich verder geïntegreerd heeft in België kan niet weerhouden worden als aan grond voor regularisatie aangezien men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

(...)

De elementen m.b.t de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker stelt daartegenover: *“in derde instantie stelt Dvz dat zijn langdurig verblijf, het hebben van een AI tot op heden en zijn integratie op zich een reden KUNNEN zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men hiertoe niet verplicht is. Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet KUNNEN leiden tot regularisatie. Dvz dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het kan maar niet moet.”*

Uit de hierboven weergegeven motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder het door verzoeker aangehaalde langdurig (legaal) verblijf in België en zijn integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met verzoeker vast te stellen dat verweerder de door hem niet betwiste argumenten van verzoeker niet op afdoende wijze beantwoordt. Verweerder blijft in gebreke te verduidelijken waarom hij *“redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen”*, te meer daar hij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat *“Een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.”* De Raad betwist niet dat dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige - *in casu* de aanvrager - echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, hetgeen thans niet het geval is. Uit de kwestieuze *passus* van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om *in casu* geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Dit is, in tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt in zijn nota, geen afdoende draagkrachtige motivering.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd.

3.4. Het tweede middel, is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Er wordt verwezen naar de bespreking onder “2. *Ontvankelijkheid*” waarin wordt vastgesteld dat de vordering, wat de tweede bestreden beslissing betreft, onontvankelijk is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring, wat de tweede bestreden beslissing betreft, is onontvankelijk. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 februari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 februari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk doch ongegrond wordt, is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 27 februari 2012 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN